

Т. Зейнал

На відстані життя

Роман

Київ
2021

УДК 821.161

З-47

Зейнал Т.

З-47 На відстані життя : роман. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2021. — 208 с.

ISBN 978-617-520-026-1

Сімнадцятирічна Мія - депресивна, замкнена в собі, із суїцидальними нахилами сирота - переїжджає до Львова для навчання в університеті. Одного дня дівчина вирішує стрибнути з даху, проте в останній момент чиясь невидима рука відштовхує її від краю, врятувавши Мії життя. Згодом з'ясовується, що це був дух хлопця на ім'я Ернест, який виконує роль її особистого янгола охоронця. Мія заводить із ним дружні стосунки, і хлопець у свою чергу робить усе можливе й неможливе, щоб розбудити в дівчині любов і бажання до життя.

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-026-1

© Зейнал Т., 2021

© Видавництво Ліра-К, 2021

Розділ 1

«Тебе це може вбити-и-и...». О людоньки, чи буває хоч раз у тому житті, щоб ніяка дурнувата пісня не вчепилася до мене? Це точно може вбити!» – не без злості думала я. Мене завжди страшенно дратували всі ці нав'язливі мотиви, які без твого дозволу засідають у твоїй же голові. Хочеться тоді знайти автора тексту й музики і довго-довго бити його (чи їх, якщо це двоє різних людей) головою об щось тверде, поки вони не запрясягнуть більше ніколи нічого не створювати.

Не надто гарне перше враження я складаю, еге ж? Що вдієш, така от я є: дратівлива, буркотлива і невдоволена. Але у своє виправдання мушу сказати – не завжди. Лише у ті не надто рідкісні моменти, коли я роблю щось, що терпіти не можу (приміром, пакую валізу), або коли щось не виходить (наприклад, пакування валізи). Або, що найгірше, це коли у мене не виходить робити те, що я терпіти не можу. Ну, ви й без мене придумали приклад. І, о так, ви вгадали, – я якраз пакую цю бісову валізу, трясця їй! Хоча досить виправдовуватися, ось вам мій цілісний портрет. Неврівноважена, депресивна, із суїцидальними схильностями, майже сімнадцятирічна (себто за 2 місяці

стукне сімнадцять) дівчина, невдоволена собою і тим, що вона робить зі своїм життям. Що ж я із ним роблю, спитаєте ви? Нічогісінько. Я просто дозволяю своєму життю проходити повз мене у своєму напрямку до кінцевої точки. До смерті (швидше би вже). Хочете ще щось про мене взнати? Навіть, якщо не хочете, все одно розкажу. Я сирота. Батьки загинули в автокатастрофі. Сумно? Еге ж. Чи пам'ятаю я їх? На жаль, – пречудово. Якби не пам'ятала, може, не було б того болю. Мені було сім, ми їхали в село до моєї баби, татової мами. Періщив шалений дощ. Мама з татом про щось балакали, сміялися і час від часу все примовляли, як це прекрасно подорожувати в дощ. Ага, верх блаженства. Особливо, коли на зустрічну раптом виїжджає вантажівка, водій якої не міг спокійно їхати, не обганяючи всі автівки у своїй смузі, а кудись страшенно поспішав. І коли ти якогось біса залишаєшся живою, в той час як твої батьки гинуть на місці. Благо, я хоч не бачила їхньої смерті – мене виключило. Я ще добу в реанімації провела – лікарі чомусь вважали, що роблять благу справу, «рятуючи» дитину, яка за мить втратила все. В тому числі й дитинство. Після смерті батьків мене до себе забрала та баба, до якої ми якраз їхали. Вона мене зненавиділа за те, що я лишилася живою, в той час як її любий єдиний син загинув, і доклала усіх зусиль, аби я шкодувала про це, як мінімум, усе своє життя. Так зване дитинство з нею не було аж геть паскудним, порівняно до того, яким могло бути. Багато розповідати про нього не маю бажання. Скажу лише так: воно було вдосталь наповнене ненормативною лексикою адресованою мені, з надлишком простої лайки і в ньому явно не бракувало рукопри-

кладства (хай і не сильного). Ось так. Ну, що ж, приємно познайомитись, я – Мія. При народженні батьки назвали мене Марією, на честь тієї ж таки баби, яка раніше була просто золото. Але, як розумієте, не надто мені хочеться носити її ім'я. Є в мене ще одне. Моя «чудесна» схиблена на релігії баба вирішила охрестити мене, поки я там непритомна в лікарні лежала. Навіть не можу собі уявити всієї тієї картини, як вона притягнула в палату батюшку і ще кого там, і мене бризкали водою. Ох, те ще видовище, мабуть, було. Більше на похорон схоже, чи не так? Одне слово, ця чудова жінка вибрала найкраще з усіх імен – Минодора. Ага. Просто якраз день, коли я народилася, за православним календарем – саме цієї святої, тому іншим іменем мене ну ніяк не можна було хрестити. Питання: нащо взагалі було весь цей обряд проводити? Але то вже геть інша розмова, яку я не маю ані найменшого бажання розпочинати. Чи релігійна я людина? Ні, в церкві ви мене точно не знайдете. Чи вірю я в Бога? Так. Принаймні, так у мене є бодай найменший шанс знову побачити своїх батьків – після смерті. Так ось, повернімося до теми мого імені. Ця сама релігійна баба вирішила змінити всі мої документи на Минодору, тож у школі, в яку мене вона перевела, я мала просто пречудесне ім'я. Але, досягнувши омріяних 16 років, я без відома баби змінила ім'я і закінчувала навчання в школі вже не як Минодора, чи навіть Марія, а як Мія. Після цього баба зі мною перестала розмовляти, але це й добре – я перестала вислуховувати її лайку і прокльони, бо вона просто ігнорувала моє існування. Після випуску я, знову ж таки без відома моєї опікунки, пройшла тести і вступила до універу у Львові.

Чому саме Львів? Все просто. Відстань 1000 кілометрів від нього до Чугуєва, мабуть, на сто відсотків гарантує, що мені не доведеться бачитися із любою родичкою принаймні весь навчальний рік. А це вже не абищо. І ось тепер ми плавно повернулися до моєї валізи, яку я так старанно пакую. Насправді, я дуже тішуся тому, що їду звідси, ще й буду вчитися, але просто я терпіти не можу щось складати-пакувати, плюс, побачивши мене з валізою, гадаю, баба таки порушить свій бойкот і таки щось та й скаже. Випереджую ваші питання: грошей я в баби не братиму на свою витівку з освітою – по-перше, я все літо мала якийсь підробіток, тож тримісячної зарплатні якось вистачить на дорогу і на перший час до стипендії. А по-друге, на крайній випадок (як то баба каже, «на чорний день») батьки трохи відкладали гроші для мене, тож у разі незапланованих надзвичайних обставин я також не пропаду. Отже, залишилося впакувати лише пару теплих шарпеток і можна вирушати.

У мене на меті не було безшумно й непомітно вібратися з дому, тому я з гуркотом, властивим людині, яка не надто дружить з координацією рухів і тягне велику валізу, вивалилася з кімнати й попрямувала, все так само гуркочучи, до виходу. На шляху до дверей на мене чекала зустріч з бабою, яка завжди о цій порі сиділа на кухні в кріслі й дивилася якусь мильну оперу без визначеного сюжету й мерзотною грою так званих акторів. Почувши невластивий для нашої хати шум, баба аж підскочила з крісла й витягнула шию в очікуванні появи джерела цих звуків. Коли вона його, себто мене, дочекалася, її обличчя набуло неповторного виразу, який я до сьогодні не мала щастя бачити. О,

це було вартісне видовище! Її фізіономія видовжилася настільки, що стала нагадувати скоріше блідий кабачок, аніж людське лице, щелепа поповзла донизу, виставляючи на показ вставні зуби, а очі вилізли з-під набряклих повік так, що навіть можна було тепер розгледіти їхній колір. Виявляється, вони – зелені. Хм, ніколи не знала.

– Все, їду я. До наступного літа на чекай, – відповіла я бабі на її німе питання. – Гроші висилати не потрібно, не пропаду.

– І... куди ж? – насилу вимовила баба, наче випльовуючи слова...

– До Львова, вчитись.

– Ага, – тільки й спромоглася вичавити з себе. – Ну-ну, вчися. Краще б на роботу пішла, більше б толку було.

Останні слова вона пробурмотіла собі під ніс, але так, щоби я їх напевне почула, і поволі опустилася назад у своє крісло, аби продовжити споглядання свого серіалу.

– Двері не забудь зачинити за собою, – кинула вона замість «Щасливо!».

– Бувай, – гукнула я, пересовуючи валізу через поріг. Була в мене думка проігнорувати бабині слова і лишити двері незамкненими, але зрештою вирішила не бути надто злісною і таки зробила, як вона просила.

У мене був чудовий настрій. Валіза була не тяжкою, бо напакована лише найнеобхіднішим. І під найнеобхіднішим я не маю на увазі три кілограми парфумів і ще відро косметики для надання обличчю природного відтінку. Там таки правда було лише необхідне. Я енергійно крокувала до залізничної станції і, від-

верто кажучи, почувала себе, як Гаррі Поттер, який вирушає на перший рік навчання у Хогвортсі. Хіба лише мене ніхто не супроводжував і я була без того всього чарівного приладдя, яке Гаррі мав із собою. Тим не менше, я почувалася цілком щасливою, що, відверто кажучи, бувало нечасто.

Проминувши два квартали, я опинилася на залізничній станції, яка, в моєму випадку, була чимось на кшталт дверей у країну чудес. Я присіла на валізу й стала з нетерпінням вдивлятися в далину, чекаючи на свій потяг, який відвезе мене далеко-далеко звідси – від баби, від надокучливих сусідів із вічними допитами «як живе сирітка?», від похмурих спогадів, від усього старого життя. І ось вдалині з'явилися обриси поїзда. Він упевнено наближався, збільшуючись у розмірах, і вже за хвилину можна було чітко розгледіти, як виглядав мій чудо-транспорт – старенькі сині вагони, оздоблені жовтою смужкою. Одне слово, звичайнісінький потяг, яких у нашій країні безліч. Проте для мене це був один із двох найкращих поїздів у світі. Другим мав бути той, яким я поїду з Києва до Львова, бо ж напруж мені не дібратися.

Ледь дочекавшись оголошення посадки на потяг, я нетерпляче тицьнула провідниці документи на перевірку і за мить, щаслива, буквально заскочила до вагону й попрямувала до свого місця. Сяк-так прилаштувавши свою валізку і забравшись на верхню полицю, я увімкнула музику, надягла навушники і на половині другої пісні провалилась у безтурботний солодкий сон. Мелодійне тудух-тудух коліс заколисувало не гірше колискових, тож коли я за годину прокинулася, заплутавшись у навушниках, то зрозуміла, що

загалом у плеєрі сильної потреби немає, і потяг сам чудово впорається із завданням програвання музики.

Зі сну мене буквально вирвала гучна й страшенно сумлінна провідниця, яка за годину до прибуття активно проходила по вагону і будила всіх пасажирів, сповіщаючи про швидке наближення до кінцевої зупинки. Висока, міцної статури і з низьким розкотистим голосом вона мені нагадала якогось глашатая. Навіть не якогось, а одного конкретного. Бачили мультфільм Тіма Бертона «Труп нареченої»? Там був один персонаж, який, повністю віддаючись своїй роботі, сумлінно й, що дуже важливо, вкрай голосно, сповіщав мешканцям міста про всі головні події. Так от, якщо бачили цю стрічку і пам'ятаєте цього героя, то ви напевне маєте дуже чітке уявлення, як звучала ця пані у потязі. Та, власне кажучи, саме в той момент вона була для мене Гермесом, який приніс славу звістку. Я не помічала ані високих децибелів, які надходили від неї, ані її суворого, чи то пак, зосередженого виразу, я лише чула ці такі солодкі слова – кінцева станція. Тому я, окрилена передчуттям нового і щасливого, зіскочила з полиці (не повірите, але це вийшло навіть досить спритно, я аж сама здивувалась). Потім хутко склала постіль, нашвидкуруч перечесала хвостик (наводити марафет для «виходу в люди» не було моєю звичкою) і, сьак-так стягнувши з найвищої полиці свою валізу, чемно сіла чекати, коли ми дістанемося кінця подорожі. Довго чекати не довелося. Вже незабаром почали виднітися обриси великого міста, вогні якого так і манили до себе. Єдине, про що пошкодувала, то це про те, що не додумалась узяти квитки на потяг, який приходить трошки пізніше, ніж о 4.32 ранку... Так, коли ти все життя мрієш втекти подальше з дому, то за першої нагоди якось

не надто продумуєш деталі, а просто починаєш швидко діяти. Швидко і безглуздо. Можна ж було приїхати до Києва десь по дев'ятій ранку, весь день погуляти столицею, а на вечір їхати до Львова. Ні, Мії в голову така ідея прийшла лише за якихось двадцять хвилин до прибуття потяга. До цього я так спішила поїхати, що взяла квитки з Києва до Львова на сьому ранку, тож я змушена буду дві з лишком години тупо просидіти на вокзалі, а потім півдня їхати у потязі, щоб надвечір дібратися кінцевої точки. А можна ж було собі весь день гуляти, а на ніч виїжджати до Львова, щоб на ранок прибути туди. Ех, мабуть, якась правда таки була в словах баби Марії, коли вона мене тугодумою називала. Не хочеться, звісно, це визнавати, але в цьому вона однозначно мала рацію.

Мої невтішні думки обірвав жіночий голос, що доносився десь із гучномовця і сповіщав про прибуття нашого потяга на якусь там платформу. «Пасажири, будьте уважні та обережні, не стійте біля краю платформи», – логічно завершила власниця голосу свою коротеньку промову. Не тямлячи себе від щастя, і мало що тямлячи взагалі, враховуючи, котру годину показував мій мобільний, я так-сяк виповзла з вагона і поволі рушила в бік приміщення вокзалу, тобто за найбільшим натовпом. Це вперше за своє сирітське життя я десь вибралася з дому, й орієнтуватися в чужому місті (тим паче вночі!) я не надто вміла. Тому я виробила для себе майже безпрограшну стратегію – слідувати за найбільшим потоком людей і, майже сто відсотків ти вийдеш саме туди, куди потрібно. Так і сталося. Великою купою, ми, зібрання незнайомців, об'єднаних спільною метою, за декілька хвилин опинилися посеред величезного приміщення з великими вікнами і слизькою підлогою. Можливо,

та підлога, викладена великою плиткою, насправді й не слизька, проте у своїх стоптаних балетках мені було таки слизько. Тому я, аби не впасти, скористалася своєю другою супер геніальною стратегією – якщо слизько, треба ковзати. Отож, я нагадувала сонного щасливого пінгвіна, який ковзає безкраїми просторами Антарктики. За винятком того, що за сніг мені слугувала біла плитка, а вокзал, хай і великий, та все ж безкраїм не був.

Я мала намір і далі слідувати за «табором», як я це успішно робила досі, проте звідси всі раптом почали розпорошуватися хто куди, прямуючи до різних зал очікування, чи то до магазинчиків із їжею, чи то до кас, чи бог їх знає куди. Тому я просто впала на перше-ліпше вільне крісло і стала чемно рахувати час до своєї наступної подорожі. Мене страшенно хилило на сон, проте я не могла цього бо, знаючи себе, це означало б, що наступний мій потяг поїде без мене. Я маю напрочуд міцний сон, тож коли мені треба кудись вставати зранку, я вмикаю будильник на всьому, на чому тільки можна. З інтервалом у п'ять хвилин мене будять два старих годинники, два мобільники, будильник на компі і ще крики баби, яка, з її слів, уже після першого будильника починає волати з сусідньої кімнати, аби я хутчіше прокидалася і повимикала «всю цю бісову техніку», яка не дає їй нормально поспати. Тому я декілька разів сильно кліпнула і вирішила знайти собі якесь заняття на той час, який мені залишалось провести тут. Єдине, що мені прийшло в голову, це розглядати людей, які те й робили, що снували туди-сюди, вивчаючи їхні стилі, манери і тому подібне. За п'ять хвилин, коли біля мене пройшло два хлопці, схожих на дівчат, одна дівчина, схожа на хлопця і ба-

буня-байкер, я вирішила, що це була блискуча ідея, і сон мені як рукою зняло. Розглядаючи випадкових прохожих (сподіваюсь, я не надто палилась на цьому), я й не помітила, як настав час, коли той самий голос, що й тоді, сповістив про прибуття поїзду енного номера сполученням Київ–Львів.

Караючи себе за нерозсудливість (треба ж було вчасно спуститися на перон) і подумки благаючи, аби таки встигнути, я рвучко зірвалася з місця і поспішила до потрібної платформи. На шляху я, знову ж таки подумки, дякувала Богові, що мені вистачило розуму не носити шпильки, як багато модниць, яких я мала нагоду нещодавно бачити, бо ж бігти в балетках таки незрівнянно зручніше, аніж у взутті на підборах. За якихось декілька хвилин до відправлення я таки примчала до потрібного вагона. А далі все було, як дежавю. Знову тицьнула документи, знову заскочила до вагона, десь там викарабкалась на верхню полицю і за лічені секунди провалилась у сон.

Потім був провідник (так, так, НЕ жінка. Для мене особисто це було відкриття!), який ввічливо і м'яко, наче боячись надто грубо вирвати когось зі сну, сповістив, що ми за сорок хвилин прибудемо до Львова, тому час прокидатися-збиратися-заносити постіль.

Враховуючи, що в загальній кількості я проспала мало не добу, пробудження в мене відбулося надзвичайно легко. На мій великий подив, я навіть ні разу не зашпорталася, поки складала постіль, знімала валізу, відносила постіль і ходила до вбиральні й назад. Хм, невже все, що мені потрібно, аби мати нормальну координацію рухів, – це життя у стилі коали, яка майже тільки те й робить, що дрихне? Але оскільки це мені

точно не світить десь так до пенсії, то до того часу треба буде миритися зі своєю незграбністю. Та поки координація рухів належала мені на всі сто відсотків, я вирішила скористатися цим рідкісним становищем і попрямувала зі своєю валізою до тамбура чекати на зупинку потяга там. Мені не терпілося якомога швидше побачити місто, яке стане моїм прихистком, моїм визволенням від колишнього життя, моїм домом. А коли я була під самими дверима, то це, здавалося, однозначно має прискорити моє прибуття до нього.

За деякий час з'явилися перони, що тягнулися вдалину вздовж непримітних стін і були освітлені млявими вогнями ранкових ліхтарів. На мить я подумала: «Якось нудненько. Думала, буде гарніше». На читавшись і наслухавшись про Місто лева, культурну столицю України, я очікувала, мабуть, що від самого в'їзду до Львова мене зустрічатимуть шикарні доріжки з бруківки, старовинні ліхтарі, повсюди будуть статуї левів, а всі стіни будуть прикрашені різними барельєфами. А тут – звичайний перон, звичайна стіна, вкрита якимись написами графіті, нічого особливого. Та, як не як, це місто тепер – мій новий дім і гарантія відсутності близького контакту з бабою Марією, тому навіть гучне розбиття ілюзій щодо його краси не зіпсувало мого настрою.

Коли потяг нарешті збавив свою швидкість до мінімуму і зупинився, а провідник відчинив двері й побажав удачі, я, осяяна дурнуватою посмішкою на трохи втомленому блідому обличчі, вистрибнула з вагона, стягнула за собою валізу (здається, провідник люб'язно пропонував свою допомогу, проте я була осліплена-оглушена щастям і нічого не чула) і покрокувала

в бік вокзалу. Цього разу я зорієнтувалася навіть без натопту людей і досить швидко опинилася при «вході у місто», як це називають таблички на вокзалах.

– І куди тепер? – здається, сказала я вголос, геть не маючи уявлення, в якому напрямку я маю тепер прямувати і, що найважливіше, чим туди дістатися.

Я знала адресу гуртожитку, в якому житиму, проте назва вулиці і номер будинку геть не рятували ситуації, враховуючи, що я вперше опинилася в цьому місті. Найпростіше, звісно, запитати людей, яких на вулиці було достатньо і не ламати голову й не створювати собі зайвих проблем. Проте це було моїм наступним великим недоліком. Усього лише одне слово – інтроверт. Я краще весь день блукатиму в пошуку вулички, яка знаходиться за 500 метрів від мене, аніж звернуся до незнайомої людини за допомогою. Якщо вам здається, що найрозумнішим рішенням у цій ситуації було б увімкнути «карти» на телефоні і без проблем дістатися, куди треба, то поспішаю вам повідомити, що в мене кнопковий доісторичний апарат, тож ні про які карти-навігатори мови не може бути. Тому я просто попрямувала до того, що нагадувало зупинку громадського транспорту, з надією на те, що до засобів транспорту будуть причеплені таблички з маршрутом руху, і на котрійсь із них я неодмінно прочитаю назву потрібної мені вулиці.

На щастя, те що виглядало, як зупинка, саме нею й виявилось. І, що ще більше мене порадувало, це була трамвайна зупинка. Ну, а апофеозом мого щастя стало те, що на зупинці була розміщена велика схема руху трамваїв, які тут проходять, і я змогла без жодної сторонньої допомоги відшукати потрібний мені